

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Minderjarigen hebben geen rechten

Neem nu iemand als Rudy V., 17 jaar. Hij diende zich op dinsdag 26 april j.l. voor de jeugdrechtsbank te Tongeren te verantwoorden voor feiten die zich voor de grootste deel, meer dan twee jaar geleden hebben voorgedaan o.m. een vechtpartij met politie tijdens een voetbalmatch, diefstal van een fiets, een moto en even later nog eens twee potloden. Feiten waarvoor nauwelijks bewijsmateriaal voorhanden is, zoals het verslag dat in zijn dossier voorkomt over de gebeurtenissen

Leuvense milieu van Rudy weigerde te aanhoren. Minderjarigen hebben geen rechten!

Levensverhaal

Niet voor hij naar de zitting van de jeugdrechtsbank diende te gaan, heeft Rudy zijn levensverhaal neergeschreven onder de titel 'Als je zo doorgaat kom je Vast en Zeker in Vrij en Vrolijk'. De titel verwijst naar een uitspraak van rijkswachters toen deze op 15 april 1982 een huiszoeking verrichten bij Rudy thuis, en enkele anti-rijkswachters aantreffen op een kast, evenals Plicht-affiches (het betrof hier de Onkruidaffiche *Wat Plicht? Niks plicht!*)

"Rudy kwijnt weg in Mol. Hoe maakt u het meneer Gol?" maar ja, Gol is wel meerderjarig... (foto Jan Spilliaert)

tijdens de zitting voor het Hof van Cassatie in de zaak van totaalweigeraar Koen Nyssen. Rudy wordt beschuldigd zich 'agressief' te hebben aangesteld, terwijl het vóór, tijdens of na deze zitting tot geen enkel incident gekomen is. Of de verklaring van een kamaraad, die, als deze wordt aangehouden in het bezit van een gestolen fiets, beweert dat Rudy de fiets voor hem gestolen heeft.

Wat moeten we met de volgende citaten uit zijn dossier? "...houdt zich niet aan de regels. Hij revolteert, zet een groep op..." "Hij is een echt probleemkind. Is tegen alle maatschappelijke normen. Regelmatig neemt hij deel aan betogingen".

Een dossier met zo weinig bewijsmateriaal, zo ingeval het een volwassene betrof, door elke rechter al lachend geseponerd worden. In het geval van de 17-jarige Rudy heeft men een tiental feiten, die vaak slecht steunen op één verklaring, samen-gevoegd in één dossier en op basis hiervan Rudy op 26 april j.l. naar het Centraal Observatiegesticht te Mol gezonden voor 'onbepaalde duur'. Een fait divers, waar normaliter niemand nog iets van gehoord zou hebben of zich druk rond zou gemaakt hebben.

Rudy heeft echter een tiental maanden in het Leuvense milieu vertoefd, en menigeen onder ons weet welke vooruitgang hij in die tijd gemaakt heeft, en welk een destructieve invloed de opsluiting in Mol op zijn persoonlijkheid zal hebben.

De rechtzetting van 26 april, die achter gesloten deuren verliep, werd voorgelezen door jeugdrechter Coemans, die - getuigen uit het recente

rechter. Daar stond ik dan met mijn rugzakje! Dat ik ook nog moet gaan helpen bij het leeghalen van een gesloten jeugdhuis in B. is voor hem heel normaal. Neen, ik vraag niet dat men voor mij op de knieën valt maar een dankwoordje zou mijn onuitgesproken gedachten goed gedaan hebben.

Zo wordt je een man

«De gebouwen zien er kaal en onaantrekkelijk uit. (nvdr. *Vrij en Vrolijk in Brasschaat*) De deuren kunnen nergens op slot behalve de deur naar de hal en die van de opvoederskamer plus keuken. Wel knap vervelend als je op toilet moet. Toch even wennen. In de douches hangen geen deuren. De meeste zelfmoorden vinden immers plaats in besloten ruimten op een onbewaakt ogenblik. Redenen ervoor heb je hier in ieder geval genoeg.»

«Om tien uur (nvdr. *eerste dag in Vrij en Vrolijk*) worden we naar de slaapkamer gestuurd. Ik mag nog even bij de hoofdopvoeder op de kamer komen. Hij wil een woordje wisselen met de nieuwe. Als ik binnenkom zie ik een grote, struise gast voor me staan met een militaristisch kapsel en bokserseus. Later hoor ik dat L. een ex-bokser is. Hij spreekt een krasse taal die ik al kende uit Alarm (het VMO-blad). Tegen de muur hangt een vlagje van de rijksmacht en in de kamer eraan waar zijn bed staat bewaart hij een mooi geweer. Zijn VMO-sympatieën steekt hij niet onder stoelen of banken. In een gesprek van enkele minuutjes maakt hij me duidelijk dat hij niets van punks en anarchisten moet hebben. Hij had natuurlijk al de mooie A gezien op mijn jas. Als het aan hem ligt, zegt hij, zullen ze me wel getemd krijgen! En in het leger zullen ze wel een man van mij maken!»

«Volgens mij is L. de rotte appel die de andere opvoeders en personeel beïnvloedt, en niet zal aarzelen hen af te dreigen. Ook is L. de enigste opvoeder die bij de kleinste ongehoorzaamheid met lichamelijk geweld dreigt. Meermaals heeft hij deze intimidatie in de praktijk omgezet. Hij heeft gasten afgeslagen, hun polsen of armen omgewrongen. Het bewijs voor zijn militaristische ideeën lag in zijn lade onder de vorm van inschrijvingsformulieren voor het leger.»

Verdeel en heers

«De opvoeders zijn ons enig contact met de buitenwereld en zelfs dat buiten te genadeloos uit. Enkele voorbeelden. Mits betaling zijn sommige opvoeders bereid om een brief voor je te posten zonder hem te lezen. Verwonderlijk is wel dat zo'n brief soms meer dan een week onderweg is en bovendien in een andere envelop aankomt. Een ander voorbeeld. Bijna iedereen in Domino (observatieafdeling in Vrij en Vrolijk) gebruikt soft drugs. De opvoeders waren bereid deze tegen woekerprijzen mee te brengen. Voor hetzelfde geld had je bij een gewone dealer tweemaal zoveel.»

«Zaterdag 27 november. Vandaag is G. vrijwillig teruggekeerd. Een week over tijd. Reden? Hij heeft een jaar uitsluiting van legiensticht gekregen en dat moest geveerd worden. Het wordt dan ook geveerd: een jaar langer 'Vrij en Vrolijk' en 4 dagen isolatiecel! Daar staan geen meubels op een klein bed na. Dit is te kort om op te slapen want als je je benen strekt lig je er half af. Juwelen, ringen, oorbellen... moet je afdoen, ook schoeisel en kleren (behalve piama) zijn verboden evenals rookgerief en lektuur. Elk uur doen ze de grote ijzeren deur eens open om je de gelegenheid te geven naar toilet te

(vervolg op p. 2)

Weekblad. Jaargang 9, '82-'83. Nr. 27, dd. 5 mei 1983. V.u. Marcel Meeus. Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven. Tel.: 016/22 44 38.

Redakties steeds op vrijdag tussen 16.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 1ste verd. Art. binnen 1 week vóór verschijnen. Abonnementsprijs per jaarg.: 150 fr. (gewoon), 350 fr. (steun) Te storten op rekening nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-Veto, Van Evenstr. 2D, Leuven, met vermelding 'Veto-abonnement'.

Studielokaal

Je wist het al, maar we willen je er graag nog even aan herinneren: na de tentoonstelling van de kartoonwedstrijd ingericht door de Werkgroep Exkens, wordt het lokaal op de tweede verdieping van Alma I een studieruimte (zie ook achterpagina). Na 11 mei kan je daar dus terecht om je geliefkoosde hobby, *studeren* (wat ze je?) te beoefenen. En dat iedere weekdag van 8.00 tot 20.30 uur. Pleased to meet you...

Niets is zo vertrouwd als op je kot naast een boterhammetje een paar 'hot-copies' door te nemen — vers van je gebuur van daarnet in de les (want jij was er vorige week niet).

Leve de fotokopieermachine!! Maar het kon ook anders: sta er eens even bij stil... zoals Kultuurraad deed op maandag 25 en dinsdag 26 april. Dan kon je in 't Stuc de tentoonstelling 'FOKO' gaan bekijken — Centraal Projekt 1983 van Kultuurraad (in het verleden van een vorige tentoonstelling als 'Modale Studentenkunst'?).

Nooit per ongeluk je hoofd op de kast gelegd...? Hé, wat mooi! (Ik ben gefotokopieerd, maar mijn hoofd staat er niet op).

Deze en andere leuke mogelijkheden met de fotokopieermachine, kon je er allemaal meemaken. Nadat de eerste dag de minder aantrekkelijke lichaamsdelen door de papiermolen gedraaid waren, werden — op initiatief van het publiek — de tweede dag meer intieme lichaamsdelen in hun kopieermogelijkheden onderzocht.

Ten gepaste tijde werd de schaars-verlichte wit-zwartwereld ook met muzikale improvisaties gevuld (De fotokopie-machine óók een instrument, zei u? Welja, het maakt geluid!)

Het begrip 'fotokopieerkunst' is in elk geval geboren... en wij zijn ons van de méér-mogelijkheden van de fotokopie bewust geworden. «De foko's»: van pure (studiedruk-)noodzaak tot esthetisch moment...? Probeer het zelf eens!

Studentenhuysvesting: een schoentje dat rijpt op meer dan één plaats

Binnenkort weer te zien in Leuven: toekomstige eerste-kanners die zich zere voeten lopen op zoek naar een kot. Eenmaal dit gevonden, kan vanaf oktober het kennisnivo beginnen te stijgen om uiteindelijk rond de examenperiode de hersens te bereiken. Met dit laatste proces is de laatste jaren duidelijk iets aan de hand. Een storende faktor is dat sommigen niet meer het kot vinden waarvan ze hadden gedroomd. Pas eind oktober huren ze dan toch iets. De kou dwingt nu eenmaal. Gevolg: de kennis situeert zich langer dan goed dicht bij de grond en in september zal er nog wat meer vallen dan de bladeren van de bomen.

't Zou niet mogen. Dat is wat destijds ook door studentenvoorzieningen en sociale raad werd gedacht. Bijgevolg werd de huysvestingsdienst opgericht en stak ook de staat financieel een handje toe. Hierdoor moesten zowel de service als de prijzen voor alle mogelijke studenten toegankelijk worden. Voor alle studenten, dat betekent dat er vooral aandacht moet besteed worden aan de minderbedogenen. Wie het breder heeft vindt altijd wel een kamer of zelfs appartement. Voor geld is alles, en vooral dit te koop. Uiteinde-

lijk, wanneer het totale kamerbestand zo degelijk gemaakt is en het ook goedkoper wordt, zullen deze laatste er natuurlijk ook nog altijd van genieten. Hier hebben we niets tegen, inteedel. De universiteit mag gerust alle studenten gelijk behandelen. De taak om aan inkomensherverdeling te doen ligt bij anderen.

Deze goeie wil in praktijk omzetten bleek nu niet zo gemakkelijk. Wat kenmerkt de huidige huysvestings-situatie, waar zitte de moeilijkheden en waar liggen de oplossingen. Met deze problemen hield de algemene vergadering van de sociaal afgewaardigden zich nog maar eens bezig en verdedigde op de raad voor studentenvoorzieningen de visie die je hieronder in grote lijnen weervindt.

Universitaire residenties

Sinds 1960 voorziet de wet dat de universiteit bij de ASLK goedkope leningen (aan 1,25% en te betalen over 40 jaar) mag aangaan teneinde investeringen te doen in studentenhuysvesting. Sommige peda's werden dan ook met deze gelden gebouwd, anderen verbouwd of gekocht. We geven hier even het volledige lijstje, zodat je weet wat hier al dan niet toe behoort: Justus Lipsiuskollege, Pius X-Kollege, Johannes XXIII, Camilo Torres, Terbank, Meijscentrum, Sedes, Arenbergwoonwijk, Vesalius, Edith Stein, O.L.Vrouw, Holleberg en Parkstraat

(vervolg op p. 3)

Minderjarigen

(vervolg van de voorpagina)

gaan of een sigaret te roken.»

«Een test waarmee ze de persoonlijkheid proberen te peilen bestaat uit een reeks gekleurde prentjes die je moet interpreteren. De tekeningen zijn vaag omdat ze uit wazige keurschakeringen zijn opgebouwd. Eén ervan herinner ik me zeer goed: een tekening waarin als je goed keek een vrouwenlichaam in kon zien. Een poging om seksisten te selekteren? Neen dit keer dient het boek niet om te zien of je kleurenblind bent...»

«Dat er in Vrij en Vrolijk een agressieve sfeer hangt is heel normaal. Tegenover de opvoeders zijn de gasten tamelijk (veel te) vriendelijk. Wel vissen ze uit tegen wie ze hard moeten zijn, maar het komt zelden tot geweld tegen een opvoeder. Meestal beperkt men zich tot het dreigen met de gekste dingen. Onderling ligt de situatie gans anders: zo agressief mogelijk doen om gerespekteerd te worden. Hij die niet sterk genoeg overkomt bij de anderen raakt regelmatig wat van zijn spullen kwijt. Niet alleen sigaretten of het dessert (als dat er eens is) worden gepikt maar zelfs kleren, dekens, boeken... Ook voor lullige dingen wordt geweld gebruikt. Wie bij het televisiekijken op een goede plaats zitten, geweld. Wil je een mooi boek lezen, geweld. Wil je de shampoo hebben bij het douchen, geweld. Altijd maar de harde uithangen, struis doen. Lief zijn tegen elkaar kan niet. Wie lief doet is een homo en homo's kunnen ze helemaal niet luchten. Homo's zijn geestelijk niet in orde. Ze moeten heropgevoed worden... wie niet in V. en V.? Het is verdomd moeilijk om zo'n bende mee te draaien. En dan hebben we de klikjesvorming nog niet besproken. Op het moment dat ik in V. en V. kwam waren er twee klikjes in Domino. Er waren twee slaapzalen, dus twee klikjes. De opvoeders hadden natuurlijk niet liever: verdeel en heers! Zolang wij onderling ruzie maakten hadden zij niets te vrezen.»

Waar mensen thuis zijn...

«Half februari ben ik mijn spullen en paspoort gaan terughalen in V. en V. (nvdv. na het ontsnappen aldaar en de aanstelling van een nieuwe voogd door de jeugdrechtsbank, waardoor de situatie geregulariseerd werd.) Ik werd als behalve vriendelijk ontvangen. Begrijpelijk. Ik ben het levende bewijs dat je je niet moet neerleggen bij een opsluiting, dat je iets bereikt hebt met te gaan lopen en dat dit laatste mogelijk is als je voldoende wilskracht hebt. Het is misschien omdat de directie mijn vrijheid niet meer kan afpakken, ze

mijn bezittingen heeft afgepakt. Ik heb nog steeds mijn kleren, elpees en spaarkaart niet terug. Laat deze tekst een waarschuwing zijn voor alle jeugdige delinquenten: V. en V. is geen plaats waar mensen thuis zijn, niet als 'loge' en niet als opvoeder. De spullen die V. en V. van mij heeft gun ik ze: ik zal op mijn manier wel krijgen wat mij toekomt...»

P.S. De tekst 'Als je zo doorgaat kom je Vast en Zeker in Vrij en Vrolijk' van Rudy is te verkrijgen aan 30 Bf (38 blz.). Te bestellen: postbus 2, Leuven 3. Ondertussen is een solidariteitskomitee Rudy opgericht, dat enerzijds alternatieve voorstellen wil formuleren naar de Jeugdrechtsbank toe, anderzijds actie wil gaan voeren rond de wantoestanden in dergelijke inrichtingen. Suggesties zijn altijd welkom op het genoemde postbusadres.

L.V.

VTK-verkiezingen

De herrie na de VTK-verkiezingsavond van vorige week zie Veto nr. 26) en de daaropvolgende staking van het kringbestuur zijn dan toch niet totaal zinloos geweest: dinsdagavond kwamen zo'n 450 kiezers opdagen; meer dan het dubbele van vorige keer.

Voornaamste nieuwe feit: 'Ploeg Ossensblok' had de smaak te pakken gekregen en diende zich aan als 'serieuze' ploeg, een metamorfose die werd onderstreept door het deftige jasje dat voorzitter Luc Snels had aantrokken. Ploeg Kei hield het bij monde van Ward Maertens bij een korte duiding van de gebeurtenissen van vorige week. Het vragenkwartierje was ditmaal meer to the point: zaken als studiedruk, POK's en samenwerking met andere kringen i.v.m. het drukken van kursussen kwamen aan bod. Volgde dan de stemming. Op 424 geldige stemmen waren er 185 voor 'Ossensblok' en 239 voor 'Kei'. De huidige voorzitter, Bart De Moor, droeg dan symbolisch de macht over aan de nieuwe, Ward Maertens, die het traditionele dankwoordje mocht uitspreken.

Toch nog een bedenking: dat een inderhaast samengestelde ploeg als 'Ossensblok' 43,5% kan halen wijst erop dat een aanzienlijk deel van de ingenieursstudenten niet volledig gewonnen is voor de 'professionele' aanpak van het kringbestuur gedurende de laatste jaren, een aanpak waarvan ploeg Kei een logische voortzetting is. Het is aan deze laatste om te onderzoeken hoe dat komt en er zo mogelijk iets aan te doen ook.

Robert Nuyts

LEZERSBRIEVEN

De Studenten

Ziehier mijn beknopte ode aan de civiele bevolking van de Tiensestraat, n.a.v. de recente Ekonomika-week.

Een invasie van het barbarendom? Gelukkig niet, ofschoon... hun heetgebakerdheid doet je wel even twijfelen. De student hoor je überhaupt al van ver komen. Soms is hij in eerder beperkt gezelschap om de straat en de aandacht beleefd - nadrukkelijk op te vissen, maar meestal trekken ze in creëren, maar meestal trekken ze in vreesaanjagende horden voorbij. Opvallend hierbij is vooral de ontstentende dynamiek waarmee de groep zich voortbeweegt en de merkwaardige overgave waarmee de zo vlug ingestudeerde mars-deunen eindelijk aan het publiek worden toevertrouwd. Ach, wat is het leuk als die creatieve zielen om 4 uur 's morgens hun teksten (nou, aheum) komen afbrullen op de stoep, vlak onder je venster. En hoe fascinerend spitsvondig zijn hun nachtelijke communicatiepatronen en hun animale klankfiguren. (Rrrraaahh. Ei!! Ei? Knal. Pats. Bwu-u-u-rrk). Met een student in de buurt is er gegarandeerd kabaal, leuke dus. Een benijdenswaardige figuur, zeg nu zelf: De student hoeft zich geen moeilijke vragen te stellen, hij mag alles, bijgevoel doet hij alles. Eventjes urineren hier, een verkeerslicht half in de vernieling helpen daar, een paar brave burgers uit hun bed schreeuwen ginder. De studenten, hun doorsnee herenstel moet er zo ongeveer uitzien als een klad havermondpap, aangevren door een obsessieve drang naar misplaatste folbroekrij. Maar trek het jullie vooral niet aan-jongens, blijf

maar lekker sympathiek doen, laat het kwijl maar geestdriftig van jullie zelfverzekerde gezicht druipen. Half gek wijld is half gewonnen. Luxemburg deed dat onlangs zelfs helemaal, en zo zie je maar.

De studenten, wat mij betreft, een troep wezens met een grote snuit, spits oortjes, bemoderde poten en een klein zielig kruistaartje. Ik heb wampelp terug en goeie dank van mezelf gekregen...

Vriendelijke groeten,
Koen Cauweleir

Kopiemachines

Naar aanleiding van uw artikel i.v.m. kopiëren van tessen in Veto nr. 26, hadden wij u graag erop attent gemaakt dat ook de VTK over kopiemachines beschikt, waarop kwaliteitskopieën kunnen gemaakt worden.

Deze machines met sorteerder bevinden zich in het VTK-sekretariaat bij Alma III.

Hoewel in de eerste plaats bedoeld voor de ingenieursstudenten kunnen uiteraard ook andere studenten hier terecht. Onafhankelijk van de oplage zijn de prijzen de volgende:

- 1,30 fr. per kwaliteitskopie.
- 4 à 10 fr. per kaft (afhankelijk van de kwaliteit; de kaft wordt gekopieerd.)
- 25 fr. per exemplaar voor inbinden.

Openingsuren: elke dag van de week van 13.30 tot 18.00 uur. Boven-dien kunnen de machines 's avonds gratis worden gereserveerd (tel. 016/200097).

Bart De Moor,
Voorzitter VTK 1982-1983

(ADVERTENTIE)

AUDIO

VERKOOP & SERVICE

Sony - Marantz
Bang & Olufsen
Dual - Sanyo - Akai
Lenco - Grundig
Pioneer - Panasonic
Yamaha - B & W
Revox - Tandberg
enz

Donderdag gesloten

(016) 22 43 64
Diestsestraat 164-168
3000 LEUVEN

VIDEO

VERKOOP & SERVICE

SONY
UMATIC
BETAMAX
PANASONIC
SANYO
BANG & OLUFSEN
GRUNDIG

Donderdag gesloten

ecomag

AUDIO
AV
VIDEO

Publinter

(ADVERTENTIE)

alstublieft

Pencoprint maakt een eind aan
tijdgrek op de tekenkamer.

tijdwinst

Tijd die verspild wordt voor het uitvoeren van steeds weer hetzelfde tekenwerk. Pencoprint's Xerox 2080 vergroot en verkleint tekeningen, illustraties, affiches. Maakt van oude tekeningen nieuwe. Supersnel. Gestoken scherp. Is een tekening verbleekt of ingescheurd? Met onze 2080 maken we er snel een keurige afdruk van. Een wijziging? We drukken ongefixeerd, vlakken het te veranderen stuk uit en fixeren. Klaar voor de wijziging!

afdruk materiaal

A1 of 620 mm breed bij bijna iedere lengte. Normaal papier, kalkpapier, tekenfilm (polyester of acetaat)

niet te groot en niet te klein

Pencoprint's 2080 zorgt ervoor dat uw afdrucken altijd precies op maat zijn. Iemand die met een miniem onderdeel van een grote tekening bezig is, hoeft niet moeizaam te frunniken in een klein hoekje van die hele lap. En een ander die op het werk maar een klein plekje tot zijn beschikking heeft, hoeft niet te worstelen met een half papieren voetbalveld.

originelen

AO of 914 mm breed bij bijna iedere lengte. Niet lichtdoorlatend, doorschijnend of transparant.

PENCOPRINT, TIENSESTRAAT 36 TEL. 016.22.10.39

Het ei van Newton

Deze jaargang van 'Veto' loopt op kousevoeten naar het finale nummer 30. Neen, jullie hoeven daar niet wakker van te liggen, wij doen dat trouwens ook niet. Wij willen wel eens babbelen over één aspectje van deze zwanezang. Inderdaad, als 'Veto' zijn laatste slokken adem neemt, dan doet 'Het ei van Newton' hetzelfde. Ook daarvan moeten jullie niet wakker liggen, natuurlijk, tenzij... Kortom, dit zou wel eens een vakature kunnen zijn en daaraan kleven voorwaarden en voordelen.

We beginnen met het slechte nieuws, de voorwaarden. Primo, vrouwen. Inderdaad, deze ekstra-korte maar uitermate seksistische machobewerding is als een koe. Waarheid, dus. Waar vroeger met de ogen knippen, rondjes bptalen en handjes kussen de kontakten stimuleerde, kan je nu vertellen dat je die van 'Newton' bent en snel wegkomen, zodat alleen de vlugste dame je kan volgen. En dan vluggerde enzovoorts.

Secundo, je moet een degelijk schrijfinstrumentarium hebben. Kom dus niet af met een potlood, dat een 'botte punt' als hoofd-

kenmerk draagt, met een kogelpen, die zijn inkt laat vloeien als een binnenlandse regenbui, met een stift, die over het papier schuurt als een vrouw van tachtig met pantoffels onder de voeten.

Tertio, je moet non-konformistisch zijn. Als je dat niet bent of als je dat woord niet kent, zorg je er gewoon voor dat andere het van je denken. Hoe je dat realiseert, laten we aan je non-konformisme over, onder het motto: «Viadukt is ook een moeilijk woord.»

We dienen nu het goede nieuws op, de voordelen. Primo, vrouwen. Inderdaad, deze ekstra-korte maar uitermate seksistische machobewerding is als een koe. Waarheid, dus. Waar vroeger met de ogen knippen, rondjes bptalen en handjes kussen de kontakten stimuleerde, kan je nu vertellen dat je die van 'Newton' bent en snel wegkomen, zodat alleen de vlugste dame je kan volgen. En dan vluggerde enzovoorts.

Secundo, drank. Door je bijzon-

dere positie binnen de redactie kan je, al dan niet waarheidsgetrouw, de pannen van het dak roddelen over je kollega's. Reken maar dat veel mensen je in het spreken niet willen storen en je regelmatig een pint doorschuiven. De tong is en loopt zo gesmeerd.

Tertio, toekomstperspektieven. Partijkaarten moet je niet kopen,, die krijg je zo in de portfeuille. Solliciteren hoeft niet, de jobs lopen uit de brievenbus. Je kan je eigen ogen niet geloven maar je voelt je als een praeses van ekonomika of als een klant van een rozelampen kabinet: je bedje is gespreid.

Wij zullen niet zinloos uitwijken. Belangrijk is dat je niet wars bent van voorwaarden en niet vies van voordelen. Zo ja, schrijf een brief, zo snel mogelijk, naar 'Het ei van Newton' en wacht geduldig af, met jeukende vingertoppen. Zo neen, blijf in je zetel liggen, geef je over aan de duivel van de jaloezheid en streel de rug van de spinnende poes.

Studentenhuisvesting: een schoentje dat rijpt op meer dan één plaats

(vervolg van de voorpagina)

29. In totaal een 2500 wooneenheden. Ook kunnen de studenten in deze residenties goedkoper wonen dan op een ander omdat deze peda's toelagen krijgen van de sociale sektor om personeel, goederen en sinds '75 ook gedeeltelijk de werking mee te betalen. Zonder deze toelagen zou de huurprijs noodzakelijk hoger moeten zijn wil men niet deficitair werken. Daarbij komt nog dat men onderstelt dat deze goedkope prijzen een prijsdrukkende invloed uitoefenen op de privé. Alhoewel de universiteit particuliere verhuurders tot niets kan dwingen, oefent ze op deze manier toch een zekere invloed uit.

Alhoewel, deze invloed zou wel wat groter kunnen zijn. Dit is althans wat sociale raad ervan vindt. De universiteit houdt er namelijk nog altijd een aantal peda's op na die niets te maken hebben met de huisvestingsdienst of met de sociale sektor. Meer bepaald gaat het hier over een 500-tal kamers, verspreid over het Groot Begijnhof, Leo XIII-Kollege, H. Geestkollege en het Pauskollege. In dit laatste betalen de studenten gemiddeld 6000 fr. huur, wat meer dan het dubbele is dan in de 'sociale' residenties. Volgens prof. Sabbe, voorzitter van de raad voor studentenvoorzieningen en tevens directeur van het Pauskollege is dit een goede traditie en tradities moeten blijven. De studentenvetegenwoordigers vanuit sociale raad stellen hier tegenover dat democratisering van het onderwijs een democratische universiteit onderstelt die zich richt tot alle studenten en niet een die zich speciaal richt tot de meerbegoede categorieën en al de rest aan hun lot overlaat. Dit is in feite wat er gebeurt, want de 'sociale' residenties van studentenvoorzieningen zijn uiteindelijk door de universiteit neergezet omdat zij nu eenmaal wettelijk verplicht is staats-subsidies te besteden aan studentenhuisvesting. Met goeie wil heeft dit weinig te maken. De wil van de unie blijkt eerder bij andere peda's als het Pauskollege, en dit is kwade wil. Voor gans dit gebouwen (en zo zijn er hier meer!) wordt trouwens per jaar slechts één symbolische frank aan belastingen betaald. De Leuvense bevolking moest het weten!

Bovendien is het ook de universiteit die de winst opstrijkt van de 'sociale residenties' want je moet niet denken dat ze het principieel op zich wil nemen van zelf de goedkope leningen af te betalen. Dit wordt via het inschrijvingsgeld aan de studenten overgelen. En die gebouwen dan uiteindelijk? Zij worden eigendom van de universiteit en niet van de studentengemeenschap. Je moet het maar weten aan te leggen!

Private verhuurders

Eigenaars zijn wettelijk gezien niet verplicht rekening te houden met sociale criteria. Je hoeft dan ook niet helemaal verwonderd te zijn wanneer je op de woningmarkt weinig vindt wat hierop lijkt. Integendeel, sommige eigenaars vinden het zelfs niet erg om ganse huizenrijen te laten leeg staan, ondanks de woningnood. En die is er, zowel bij de bevolking als bij de studenten.

Oorzaak hiervan is zeker niet de sympathieke kotbaas, maar wel de 'industriële' kotbazen al dan niet met de 'gewone' industrie verbonden.

Wees maar zeker dat de gekende Leuvense bedrijven ook hun studentenkamers hebben voor hen die al dan niet 21 worden. Een bijverdiende is immers altijd meegenomen. Wordt het kot tenslotte slecht, dan worden er in principe geen kosten meer aan gedaan, maar laat men het verkrotten om tenslotte zowel de slopers- als de bouwpremie op te strijken. En de miserie op het vlak van huisvesting begint pas goed als hier uiteindelijk geen gewone huiseisjes of studentenkamers worden opgezet, maar wel industriële complexen. Dit brengt nog altijd het meeste geld op en de woningnood wordt nog groter.

De huizen die zo uiteindelijk nog overblijven, zijn voor een gewone werkmens niet meer te betalen, de schaarse aan grond en huizen maakt dat de rijkste het ook op dit vlak

vlak van huisvesting te helpen drukken.

Het tegendeel gebeurt. Zijn er dan echt studenten die geen kot meer vinden, dan zoekt de universiteit een noodoplossing, dat wel. Iedere gemiste student betekent immers dat de universiteit 250.000 fr. aan subsidies verliest en zover laat men het nu niet komen. Zo komt men dan tot toestanden zoals in de Blijde Inkomstraat bijvoorbeeld dat oude gebouwen die staan te wachten op betere tijden om gesloopt te worden, nu mogen bewoond worden door studenten. Als de huur bijtijds betaald wordt, welteverstaan. Tot daar de extra inspanningen van deze universiteit inzake studentenhuisvesting.

Alles wijst er dus op dat het kamerbestand in Leuven de volgende jaren er weinig zal op vooruit gaan. En het ergste is nog dat men dit reeds lang kon zien aankomen, zodat het eigenlijk geen ongelukjes zijn wanneer er

nakomt. Sinds een paar jaar wordt er op de begroting voor investeringen zelfs geen bedrag meer voorzien. Elke aanvraag wordt nu afzonderlijk goed of afgekeurd, met de gekende administratieve traagheid vandiend. Dit omdat de staat er financieel slecht bijzit, omdat anderen met het geld gaan lopen.

De oplossing voor de huisvesting ligt dus daar, en zolang daar niets aan verandert, zal er aan de huisvesting en aan gans de sociale sektor ook weinig veranderen.

Vandaar dat Sociale Raad zich ook al jaren inspannt om de studenten te winnen voor de democratisering, niet alleen op het vlak van de universiteit, maar van de hele maatschappij, en hier voor zelfs op straat komt.

Figuren, die het in sommige fakulteitskringen voor het zeggen (willen) hebben en die in hun kringblaadjes steen en been klagen over het feit dat

sociale raad niets anders zou doen dan betogen en staken, in plaats van te werken rond huisvesting, zijn ofwel onwetend ofwel behept met dezelfde kwade wil die je vindt bij het beheer van de universiteit en bij degenen die met het geld van de staat gaan lopen. En het is tenslotte vooral van deze laatste dat dergelijke pannelijkers de aandacht wegropen. Zodat alles, en ook de slechte huisvesting, bij het oordeel blijft. Daarbij als je al wat deze figuren bedoelen met 'zorgen voor huisvesting' konsekwent doortrekt, dan moet sociale raad uiteindelijk zelf met bakstenen en een emmer mortel gaan rondlopen om koten te bouwen. Geef toe: dan pas zullen er krotten uit de grond rijzen! Waarmee weer eens aangetoond is dat de verrechting die sommigen willen ook niet alles is, en dat stemmen voor een goede praesidiumploeg, met een duidelijk programma, belangrijk is.

Noël Herteleer

Het Pauskollege: 6000 fr. afdokken. Sabbe, directeur: "Dit is goede traditie, en traditie moet blijven." Net zoals die symbolische éne frank belastingen? (foto Wim Verhelst)

plots studenten zijn die niet meer gehuust raken. Reeds in 1975-76 schreef de huisvestingsdienst naar aanleiding van het wegvallen van 533 kamers in haar jaarverslag het volgende: 'We zullen er rekening moeten mee houden, dat indien deze trend verder aanhoudt, we binnen enige jaren mogelijk opnieuw met een tekort aan studentenkamers zouden kunnen te kampen hebben, zelfs rekening houdend met de verhuis van het U.C.L.'

Alhoewel men moeilijk een reden kan geven waarom deze trend zich niet zou gaan doorzetten, en als goeie spekulant moest de unie dit beter dan wie ook weten, heeft men dus gewacht tot de bom ontplofte vooraleer er iets aan te doen. In 1980 werd dan uiteindelijk beslist Holleberg als peda in te richten. Terbank wat uit te breiden (in volle examenperiode, met alle lawaai vandiend!), en mogen er in enkele kloosters, nu de patertjes toch aan 't uitsterven zijn, studenten gaan wonen. God zij met ons! In 1983 werd besloten boven Alma 1 een tiental kamers te restaureren en ook te pogen aan geld te geraken om het Van Daelekollege terug bewoonbaar te maken. Allemaal initiatieven die op onze steun kunnen rekenen. Maar het blijft te weinig, wetende dat het elk jaar moeite kost om grote verhuurders ervan te overtuigen verder te blijven verhuren.

Moest het nu zijn dat de universiteit geen geld had, men zou het haar vergeven... Maar wanneer blijkt dat er plots 62 miljoen beschikbaar is voor een nieuwe tartanpiste op het sportkot met ultramodern belichtings- en bewakingsysteem... Met wat minder kan het toch wel. De sportbeoefenaars vragen 's nachts echt om geen daglicht. En ook de toelagen aan de Faculty Club zijn we nog niet vergeten!

Als de universiteit dit kan, dan zou ze volgens ons ook wel eens iets mogen doen aan de huisvesting. *Mogen weliswaar*. Want uiteindelijk is het de staat die het de unie moet mogelijk maken iets te doen. En staat en unie zijn niet hetzelfde, alhoewel de familie Eyskens-Tindemans wel eens verwarringsverschijnselen vertoont. Het nadeel van overal tegelijk te willen zijn!

De uiteindelijk oorzaken van de moeilijkheden ligt er dus in dat de staat zijn wettelijke verplichtingen niet meer

VETO beschuldigd van diefstal en heling???

Vrijdag 6 mei a.s. dient de Leuvense raadkamer een beslissing te nemen of er al dan niet een vervolging wordt ingesteld tegen Marcel Meeus en Frans Smeets, respectievelijk verantwoordelijke uitgever en eks-medewerker van VETO. De feiten dateren van het vorig akademiejaar. We schrijven 16 april 1982, als totaalweigeraar Martin Van Kerrebroek voor de Leuvense korrektoele rechtbank sympatisanten wonen de rechtzitting bij, na dewelke er hevige incidenten volgen met de rijksmacht. Diezelfde voormiddag worden in het bureau van de arrondissementsscommissaris, gelegen aan de Leuvense Halvestraat, een aantal dossiers van getewensbezwaarden meegenomen.

In een communicatie stelt de antimilitaristische aktiegroep Onkruid dat zij aan de hand van deze dossiers met bewijzen op tafel wil komen, dat het verrichten van je burgerdienst niet meer te beschouwen is als een antimilitaristische daad. De getewensbezwaarden zouden immers politiek gecontroleerd en sociaal uitgebuut worden. Een stelling die overigens recent nog aangetoond werd, door de weigering van Minister van Binnenlandse Zaken Nothomb, van een aanvraag door een aantal getewensbezwaarden om een tijdlang een project inzake sociale verdigding te volgen, omdat het, dixit Nothomb, hier zou gaan om *anti-militaristische indoktrinatie*.

De feiten

Op 28 april tussen 21 en 22 uur 's avonds, wordt aan het VETO-sekretariaat een map gevonden, met een

analyse van de geleende dossiers, zvenals ingesloten een aantal kopieën van originele documenten. De redaktie besluit er een artikel aan te wijden, dat afgedrukt wordt in VETO nr. 26 onder de titel: *Eksklusief: de inhoud van de geleende dossiers*. Ook wordt een kopie van één der documenten afgedrukt, nl. deze waarin de Leuvense rijkswachtkommandant Van Peteghem bericht aan de overheden, dat er in Leuven affiches werden aangeplakt van de groep Onkruid. *In kringen van universiteitsstudenten is geen reactie merkbaar*, zo besluit de brief. Nog geen week later volgt een huiszoeking door de BOB in de kantoren van VETO, en op woensdag 5 mei wordt Marcel Meeus op 5 uur 's morgens uit zijn bed gelicht en de hele dag ondervraagd. De BOB laat de redaktie van VETO weten dat Marcel slechts zal vrijkomen, als de genoemde Frans Smeets zich aanmeldt. In diezelfde VETO was immers een artikel van Frans verschenen over de recente ontwikkelingen in het proces Van Kerrebroek, en di onder de titel *Geen begrip voor Martin*. De BOB's hadden tijdens de huiszoeking in VETO de hand weten te leggen op het origineel van dit artikel, hetwelk overigens niet het gewraakte VETO-artikel over de dossiers was. In deze dagen worden verschillende VETO- (vervolg op p. 8)

Medewerkers

Medewerkers aan Veto 27: Wilfried Allaerts, Diane Abs, Filip Canjijn, Mieke Cantineaux, Koen Cauwelaerts, Peter de Jonge, Louis de Meuter, Jan Flamaend, Polleke de Fotozet, Noël Herteleer, Guido Janssens, Ineke Leemans, Robert Nuyts, Bart Ramakers, Jan Spilliaert, Pieter 't Jonck, Leo Van der Aa, Jos van Dikken, Luc van Heerlaens, J.H. Verbanck, Wim Verhelst, Ingeborg Verplanck, Erik Vlemminck van de wedstrijd cartoontekenen tegen de studiedruk van de Werkgroep Eksmans.

De ASR: onontkoombaar doolhof of praktische noodzaak

De kringen vormen de basis van de ASR; alle belangrijke beslissingen worden dan ook pas genomen na raadpleging van de kringbesturen, en de beslissingsorganen van de ASR zijn samengesteld uit vertegenwoordigers van de kringen'. Zo schrijft het vademekum voor eerste kanners ('Kan je me de weg naar de unif wijzen', blz. 21 in de editie van 1982). Elke kring heeft zijn presidium dat enerzijds naar beneden toe werkt, voor de studenten uit zijn kring, en anderzijds zijn vertegenwoordigers kiest, die zetelen in de verschillende raden van de ASR. Daarom vormen de kringen formeel gezien ook de basis van de ASR.

Nochtaans ervaren sommige kringvertegenwoordigers een kloof tussen de kring en de centrale ASR-werking. De informatie die door de vertegenwoordigers moet worden doorgevoerd aan de kringbesturen en zo aan de studenten, gaat verloren in de kloof die er bestaat, aldus b.v. Medika. De link leggen tussen de kringen en de raden zou nochtans gewoon de taak moeten zijn van de kringafgevaardigden die er in zitten. Volgens Bart De Moor van vtk is dit echter zeer moeilijk te verwezenlijken, omdat men met een *bottle-neck* als probleem schakel zit: de kanalisatie van de ASR naar de kringen en omgekeerd is veel te smal. Daardoor is er te weinig slagkracht om dingen te verwezenlijken. Bovendien kent een kring een individueel verloop van studenten, terwijl de ASR een structuur met werkingsprincipes is die dat kan overstijgen, maar waarbinnen de vertegenwoordigers zich moeten aanpassen.

De menselijke fout

Anderen zien het bestaan van die kloof minder als een structureel probleem. Als de vertegenwoordigers hun werk goed doen, draait de ASR ook goed, d.w.z. wordt de informatie wederzijds doorgevoerd. Een verandering van structuur is dus niet de oplossing voor de bestaande problemen. Marcel Meus, algemeen sekretaris van de ASR: 'De structuur maakt mogelijk dat de kringen ook de werkelijke basis van de werking vormen, maar niet alle afgevaardigden nemen hun verantwoordelijkheid'. Toch kan het. In Wina, bijvoorbeeld, komt de problematiek van de raden regelmatig ter sprake op de presidia, zodat het contact steeds goed is verlopen. Door regelmatig bijeen te komen buiten de presidiumvergaderingen, houden de vertegenwoordigers van Katechitika en Medika elkaar op de hoogte van wat er zich afspeelt in de verschillende raden en kunnen daarvan efficiënter verslag uitbrengen op de presidiumvergaderingen. Ook de kringbladen en VETO kunnen een belangrijke rol spelen. De vraag is dan alleen of ze gelezen worden. Zo merkte Prof. Maurits Sabbe, voorzitter studenten-aangelegenheden, op dat hij de ASR-structuur niet doorzichtig genoeg vond, maar dat VETO een belangrijke rol heeft in het bekend maken van de ASR-werking.

Geen stemmachines

Prof. Sabbe merkte ook op het een vervelende ervaring te vinden dat op de Raad voor Studentenvoorzieningen en de Akademische Raad de studenten-vertegenwoordigers onvoldoende autonoom denken en discussiëren. Het is toch een vereiste, zo stelt Marcel Meus, dat voor belangrijke beslissingen de vertegenwoordigers hun kringstandpunt zouden kennen; belangrijke zaken moeten steeds terug naar de kring gaan. Dit mag evenwel geen voorwendsel worden om geen standpunt te moeten innemen. Zoals vtk het formuleert: *vertegenwoordigers moeten hun verantwoordelijkheid nemen om zich een opinie te vormen*. Politika merkt overigens op dat afgevaardigden veelal een zeer individuele stellingname innemen, zodat de controle meestal a posteriori gebeurt. Frank Uyttendaele, vrijgestelde Sociale Raad: 'De raden zijn geen stemmachines, maar ze zijn er om tot discussie te komen, een standpunt in te nemen door naar elkaar te luisteren, met in het achterhoofd de kennis van wat er in de kring leeft. Als dit niet zo was, waren ze niet nodig'. Vrg vindt het dan ook normaal dat, ook al heeft men een standpunt in de kring, er verschillende akcenten worden gelegd in de vertegenwoordiging van de kring in de aparte raden.

Waar het schoentje knelt

Dikwijls wordt aangehaald dat de raden voor het niet-weten water in de ASR gebeurt, ligt in de aard van de problemen waarmee men gekonfronteerd

Er zijn veel studenten die zich afvragen: ASR, wat is dat eigenlijk? Veel studenten weten inderdaad helemaal niet wat ASR betekent. Welnu: ASR staat voor Algemene Studenten Raad, de overkoepelende organisatie voor de fakulteitskringen, gespecialiseerd in Onderwijs (Kringraad), Sociale Zaken zoals Alma, huisvesting, ACCO, ... (Sociale Raad), Sport (Sportraad) en Cultuur (Kultuurraad). Je ziet, moeilijk is het eigenlijk helemaal niet. Vertegenwoordigers van de kringen komen samen in die vier raden. Uit die raden worden dan weer enkele representatievelden doorgesluisd naar het ultieme nivo van de besluitvorming: voor Akademische en Onderwijszaken naar Akademische Raad (AR), voor Sociale Zaken naar de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) en intern voor het oplossen van de gemeenschappelijke problemen van de raden (zoals begroting) naar de ASR-Stuurgroep.

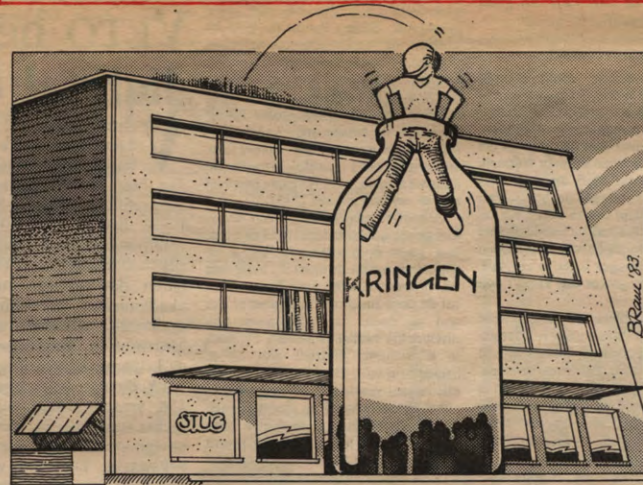
Nu wordt het evenwel moeilijk. Men stelt immers ook vaak de vraag: is deze ASR wel zo Algemeen, zo écht overkoepelend? Of: is deze ASR wel écht een Studentenraad? M.a.w.: werkt deze ASR wel écht en voldoende voor en naar de studenten, om hun gemeenschappelijke belangen te behartigen in dat netwerk van interne en externe vertegenwoordiging...

Om hierin duidelijkheid te scheppen, hebben we met alle betrokken partijen — de ASR-geledingen (Stuurgroep, raden, fakulteitskringen), de Vrije Verenigingen en de Universitaire Overheid — gepraat. In drie afleveringen vanaf vandaag lees je onze bevindingen.

Voor de kringen praatte we met: VTK (ingenieurs), VRG (rechten), Ekonomika, Politika, Germania, Medika, Katechitika, WINA (Wis- en Natuurkunde) en Landbouw — allemaal afzonderlijk gekonsuleerd. De Vrije Verenigingen hadden we allen tegelijk rond de tafel genodigd. Opvallend daarbij was dat uit de zogenaamd linkse hoek alleen MLB (Marxistisch Leninistische Beweging) iemand had afgevaardigd (Philip Clerick), terwijl zowat alle centrum-rechte groeperingen iemand hadden gestuurd.

Uit de overheid spraken we met: Prof. Sabbe, voorzitter Studentenaangelegenheden en op AR en RvS met een ASR-delegatie gekonfronteerd, Jan Bauwens, directeur van Studentenvoorzieningen en in Sociale Zaken de gesprekspartner van de studenten, en Prof. Roosens, ooit rektorandaat met actieve steun uit ASR-kringen. En tenslotte praatte we met een panel ASR-funktionarissen, zowat alle vrijgestelden plus één student-vertegenwoordiger. Verwezen zij nog naar Veto nr. 1, 4-10, de reeks 'Vlaamse Uniefs' uit jg. 9 en Veto nr. 1, 2, 22, 24 en 25 uit jg. 8 voor verwante artikels: de geschiedenis van de ASR, vrijgestelden in de ASR. Afijn, u ziet maar, niet? Maar laat ik nu niemand meer horen vragen binnen drie weken: ASR, wat is dat ook weer? Is dat wel democratisch of representatief? Of je nu Jan Modaal bent of Maurits Sabbe.

(IN) HET BELANG VAN DE KRINGEN

Studentenafgevaardigden bottleneck tussen ASR & kringen

wordt in de kringen en de raden. De problematiek op overkoepelend ASR-vlak is meestal abstrakt, terwijl de kringen heel concreet werken, aldus Frank Uyttendaele. Relinde Baeten, vrijgestelde Kringraad: 'Enkel wanneer de abstracte dingen concreet worden is er echte interesse vanwege de kringen'. Enkel wanneer het eten in de Alma slecht wordt, of studieruk een probleem is voor de eigen richting (cfr. Vrancken), worden discussies op de raden interessanter voor de afgevaardigden, en is de ASR meer dan 'een geheel van vertegenwoordiging dat iets abstrakts oplevert' (Bart De Moor, preses van vtk). Lvsv meent dat de problemen die in de ASR gesteld worden, te hoog gegrepen zijn voor de kringen.

Volgens Katechitika is het echter noodzakelijk dat de raden rond topics werken die de kringen overstijgen. Zowel de problematiek van de kringen als van de raden is noodzakelijk, omdat ze beiden ijveren voor de zwiigende meerderheid, aldus Germania. Een gepaste nuancering is hier bovendien dat kringen vooral moeite hebben met de eerder theoretische werking van Kringraad en Sociale Raad. Sportraad en Kultuurraad hebben een praktische, zichtbare werking, zodat de kloof daar niet zo groot is. Kenmerkend is verder dat ISOI niet ter sprake wordt gebracht: de vijfde raad is

niet gebaseerd op kring-, maar op nationaliteiten-vertegenwoordiging en wordt dus gemakkelijker als iets anders ervaren.

Enkel brood en spelen?

Terugkoppeling van de raden naar de studenten, via de presidia, wordt bovendien zeer sterk bemoeilijkt door de desinteresse die de modale student toont. Zo wordt een presidium veel vaker verkozen, maar is er veelal slechts één ploeg en is de kiesopkomst klein. Paul-Emmanuel Casier van vvs spreekt van een gebrek aan kwalitatief verkiezen. Dit zet Landbouw aan om te zeggen dat presidia vooral iets doen, omdat anderen toch niets doen. Dat ze niet kunnen volgen is niet belangrijk, als de goede koers maar gevolgd wordt. Eénzelfde redenering hoorden we bij Germania: *zelfs al weet de modale student niet van ASR, de vertegenwoordiging volstaat*. Gevolg daarvan is echter een overbelasting van de kringmedewerkers. Maar, zoals Barbara Kerstiens, preses van Medika, het formuleerde: *men kan mensen niet verplichten zich te interesseren*.

De vraag die rijst is — om het kru te stellen — wat kringafgevaardigden dan komen doen op de raden, vermits blijkt dat de doorstroming van informatie uiterst moeizaam verloopt. Een extreem standpunt wordt hierover ingenomen door Ekonomika: *op zichzelf is de kringwerking*

zeer efficiënt, maar op de raden zijn de kringen onnuttig. Men spendeert veel tijd aan weinig dingen. Daarom zien ze een andere taak voor de ASR. Ze moeten zich opstellen als een informatie-serviceorgaan naar de kringen toe. Op inhoudelijk vlak moeten ze zich beperken tot fakultaire materies. In hun worden: een a-politiek gedrag met grotere betrokkenheid en controle van de kringen. Cds van zijn kant meent dat niet de kringen falen, maar de ASR. De kringen hebben teveel werk en daarom moet de ASR een service naar de kringen toe zijn en zodoende de terugkoppeling naar de basis, die nu verloren gaat, terugwinnen.

Deze standpunten staan tegenover die van de meeste kringen. Niettegenstaande het gebrek aan informatie, die druppelgewijze moet worden doorgevoerd door vertegenwoordigers met een zekere anciënniteit, en het onsoepele van de getrapte structuur, hebben de kringen toch nog invloed op de av's, kunnen ze de vrijgestelden controleren en ook koerswijzigingen aanbrengen. Het is gewoon de meest werkzame oplossing, aldus Germania en Landbouw. Jan Bauwens, directeur van studentenvoorzieningen is zelfs van mening dat de student-vertegenwoordiging moeilijk beter kan. Het probleem van terugkoppeling is immers afhankelijk van kring tot kring, en moeilijk veralgemeenbaar, stelt hij. Dat wordt bevestigd door iemand als Prof. Roosens. Hij had, in het kader van zijn kandidatuur voor de rektorverkiezingen, veel contact met zowel vrijgestelden als kring-vertegenwoordigers. Hij stelde vast dat de informatie die hij hen dat geveel, reeds objectief was doorgevoerd aan de afzonderlijke kringen als hij met hen contact opnam.

Informatie

Toch blijft de informatiedoorstroming het grootste probleem. Hier zijn we echter de mening van Luc Baltussen, vrijgestelde van Kringraad, indachtig: *men kan informeren tot iedereen akkoord is, en zo een persoonlijke visie doordrukken*. Echte informatie bestaat echter uit het samenhouden van de verschillende jaren door een interne werking.

Voor de kringen stelt zich het probleem vooral in die zin dat de inwerkingstijd in de ASR-materies veel te hoog ligt. 'Op die manier worden de kringen gereduceerd tot het aanstellen en controleren van uitvoerders, nl. de ingewerkte studenten en de vrijgestelden', aldus vtk. Germania: 'Het is onmogelijk dat de vertegenwoordigers al het studiewerk zouden leveren, dat is de taak van de vrijgestelden. De vertegenwoordigers zitten er dan wel voor spek en bonen bij. Wina heeft getracht dit probleem op te lossen, door met elke oude vertegenwoordiger een nieuweling mee te sturen, die het volgend jaar zelfstandig kan optreden. Maar ook hier hangt het structurele oplossing weer af van de medewerking van personen. Een andere moeilijkheid is het hanteren van de verkregen informatie. In hoeverre is ze voorgeselcted of onvolledig en heeft dit invloed op de besluitvorming? (Deze problematiek van kennis die macht is of kan zijn komt volgende week uitvoerder aan bod.)

Het bos en de bomen

Over het algemeen wordt de formele structuur, gebaseerd op de kringen, niet betwist. Toch hoorden we van een aantal vrije verenigingen de aanzet tot alternatieven. Zo vindt cds dat het akcent niet zou moeten liggen bij de kringen, maar bij Kringraad waar naast de kringen ook vrije verenigingen vertegenwoordigd zouden kunnen zijn. Lvsv en khv opteren voor rechtstreekse verkiezingen met evenredige representatieve vertegenwoordiging. Van de kringen kwamen hierop geen positieve reacties: men vrees voor partij-politiek en carriërisme.

Marcel Meus: 'een parlementaire werking heeft geen betekenis, tenzij er gewerkt wordt met de principes van een parlementaire democratie, te beginnen met de scheiding der machten, hetgeen niet het geval is in de ASR'.

Politika, dat wel een fundamenteel gebrek ziet in de fakultaire basis als beste vertegenwoordigingsstructuur (zie aflevering 3), stelt toch dat het willen zien verdwijnen van deze ASR onrealistisch zou zijn: met het verwijderen van de opgebouwde achtergrond en infrastructuur zou het onmogelijk zijn nog iets nieuws te beginnen.

De structuur van de ASR is goed, maar aan de werking zijn veel risico's verbonden, waarvan het vermijden ligt bij het nemen van verantwoordelijkheid van verschillende personen — dat is de globale indruk.

Ineke Leemans, m.m.v.
Jos Vandikelen,
Louis De Meuter,
J.H. Verbanck.

Admiraal E. Carroll:

“Er blijft niet veel tijd over”

Steeds meer Amerikaanse wapenexperten nemen publiek afstand van de defensiepolitiek van Reagan, waarin steeds duidelijker wordt dat er in het Witte Huis een beleid bestaat een kernoorlog te beginnen met de Sovjet-Unie, en wel omdat gesteld wordt dat deze oorlog kan gewonnen worden. Hieronder een aantal uitspraken terzake van *Admiraal Eugene Carroll* en *Paul Warnke*, zoals zij werden opgetekend door journalist *Konrad Edge*, en afgedrukt in het Westduits blad *Blätter für deutsche und internationale Politik*. Carroll was in de zeventiger jaren onder NAVO bevelhebber Haig in Stuttgart, verantwoordelijk voor alle militaire operaties van de VS-strijdkrachten in Europa en het Nabije Oosten. Vóór hij in 1980 met pensioen ging, was Carroll verantwoordelijk voor de planning van nucleaire en conventionele oorlogsvoering in het Pentagon. Paul Warnke was de vroegere VS-onderhandelaar bij de SALT 2-besprekingen.

Konrad Edge: Admiraal Carroll, wat is volgens u het gevaarlijkste aspect van de nucleaire strategie van Reagan?
Admiraal Carroll: Eenvoudig gezegd: wij bereiden ons voor op het voeren van een kernoorlog. Wij motiveren deze uitspraak met het argument dat als je een kernoorlog wil afweten, je erop moet voorbereid zijn hem te voeren. Ik besluit er echter niet uit dat indien wij ons op de oorlog voorbereiden, indien we deze nieuwe wapensystemen ontwikkelen, ze produceren, stationeren en hun gebruik oefenen, het vroeg of laat i.g.v. een foutieve berekening zover komt dat deze wapens ingezet worden en het risico wordt nog verhoogd door een confrontatie- en provokatiepolitiek. Wanneer men de woorden van Minister van Defensie M. Weinberger (VS) in zijn *richtlijn-dokument* eens goed bekijkt en het gaat er om in nieuwe gebieden de Sovjet-Unie militair te bekunnen en om het de Sovjet-Unie onmogelijk te maken nog verder wereldruimte te benutten, om voor ons in de wereld militaire superioriteit te verkrijgen dan begint men te erkennen dat de kans op een foutieve berekening zich naar alle kanten uitdijt. Hoe verder we het drijven met de ontwikkeling van deze nieuwe wapensystemen, des te moeilijker wordt de controle op het bewapeningsproces. De Cruise Missiles is een wapensysteem dat, en

iedereen erkent dit, ontzettend veel verificatieproblemen opwerpt. De VS willen de Cruise Missiles op heel wat oorlogsbodems en duikboten installeren. Eens gestationeerd zal het onmogelijk zijn hun aantal te bepalen of te omschrijven op welk schip ze zich bevinden. We kunnen ze laten circuleren als mollen in hun pijpen. Hoe zou men dan ooit een akkoord over de bespreking van het aantal Cruise Missiles kunnen verifiëren? Er blijft niet veel tijd meer over. Men moet nu handelen.

Om ter eerst

Konrad Edge: In de terminologie van de VS-kernoorlogsstrategie duikt er een nieuwe term op: wij willen in staat zijn om in een kernoorlog de overhand te verkrijgen. Is dit een andere bewoording voor 'overwinnen'?

Admiraal Carroll: Inderdaad. Bij verschillende gelegenheden werd de president hierover ondervraagd. Welnu, de president kan evenmin als eender wie bepalen hoe men een kernoorlog kan winnen. Dit valt niet te vatten binnen logische begrippen. Daarom werden hiervoor verschillende eufemismen gebruikt: we zullen de *bovenhand* verkrijgen, we zullen een *beaald overwicht* verkrijgen, is een manier van spreken die er dus op neerkomt dat we de vijand willen overmeesteren met de inzet van kernwapens.

Konrad Edge: Deelt u van de mening dat de VS-regering probeert een *first-strike-capability* te verkrijgen?

Admiraal Carroll: Zij zal dit heftig bestrijden, maar men moet twee elementen in het oog houden.

bedreiging. Generaal Allen heeft als stafchef van de VS-luchtmacht voor het Kongres verklaard dat de SU deze wapens hoe dan ook als first-strike-wapens zal beschouwen en dienovereenkomstig zal reageren.

Konrad Edge: Ziet u in de nucleaire politiek van de Reagan-administratie grote verschillen met deze van Carter?
Admiraal Carroll: Wat de bijdragen van Reagan betreft tot de strategie van de oorlogsvoering gaat het om een massa geld, een hoop retoriek en een hoop praktische veranderingen op het gebied van de defensieplanning in dienst van de kernoorlog. De doktrine van de kernoorlog heeft zich in de loop van een grotere tijdsperiode ontwikkeld. Maar onder president Reagan is het wel heel wat vlugger gegaan. Ze heeft vooral door zijn politieke retoriek een grotere betekenis gekregen. Toen hij b.v. voor het Britse parlement vertelde dat wij de hoop hadden en een plan, om het marxisme-leninisme naar de schroothoop van de geschiedenis te verwijzen. Indien ik lid was van dit marxistisch-leninistisch systeem, zou ik dit, geloof ik, als een bedreiging opvatten...

Konrad Edge: Mr. Warnke, de Reagan-administratie spreekt er van een langdurige kernoorlog te voeren, en beweert zelfs hierin de bovenhand te kunnen behouden, hem eventueel te winnen. Hoe voelt u zich bij dergelijke uitspraken?

Paul Warnke: Het valt me op dat de uitspraken van hoge regeringsfunctionarissen tegenstrijdig zijn. We hebben het zgn. *richtlijndokument* dat door een indiskretie in de New York

bevelen die ons in staat stelt, een langdurige kernoorlog te voeren en te winnen. Dit is het advies vande absolute waanzin.

Hoe meer hoe veiliger?

Konrad Edge: De Cruise Missiles en de Pershing-2 raketten zijn in Europa zeer omstreden. Denkt u dat de stationering van deze raketten meer veiligheid brengt voor West-Europa?
Paul Warnke: Neen, in geen geval. Het probleem is dat elke bedreiging van het voor de tegenstander *overlevingsvatbare* nucleaire vergeldingsarsenaal tegelijk de veiligheid in het gedrang brengt van degene die gelijkaardige wapens met dezelfde functie ophooft. Het probleem met de Pershing-2 is dat ze een zeer korte vliegtijd heeft, ongeveer 6 min. vanaf het startpunt in West-Duitsland tot aan de vernietiging van de Russische doelwit. Dit wordt door de Sovjets uiteraard als een bedreiging voor hun commando- en controlestructuren aanzien. Daarom zullen de Cruise Missiles en de Pershing-2 naar mijn mening West-Europa niet nog meer beveiligen. Ik denk dat ze minder veiligheid zullen brengen... Deze bewapeningswedloop zal een bewapeningscontrole aanzienlijk moeilijker maken. Kijken we maar naar enkele jaren geleden. Waren wij tijdens de Salt-besprekingen erin geslaagd de ontwikkeling van de MIRV's (meer koppige kernraketten) te verhinderen, dan had de bewapeningscontrole veel efficiënter kunnen gebeuren dan nu. Zolang elke raket slechts één enkele kernkop had, kon zij slechts één raket aan de andere zijde bedreigen. Dit had iedereen ervan afgehouden te denken in termen van een first-strike. Bewapeningscontrole is dus na het invoeren van de MIRV's moeilijker. Kijken we maar naar de ontwikkelingen die zich erlang zullen voordoen: de mobiele raketten zoals b.v. de Cruise Missiles. Mobiele raketten zijn veel moeilijker te detecteren dan raketten met vaste lanceerinstallaties; en in ieder geval is de controle op Cruise Missiles veel moeilijker dan op ballistische raketten, gezien ze zo klein zijn en door de Cruise te land te stationeren wordt het aantal mogelijke opstelplaatsen in feite onbegrensd. Zo we niet zeer spoedig tot een bewapeningscontrole kunnen komen, dan wordt het bereiken van een akkoord steeds moeilijker en daalt het steeds meer in waarde.

Met genoeg schoppen reddend we het wel

Robert Scheer heeft een griezelig en leerrijk boek geschreven. Scheer is National Correspondent van de Los Angeles Times, hij heeft tal van beleidsmensen geïnterviewd over de stand van zaken in de nucleaire bewapeningswedloop, en doet daar uitgebreid gedokumenteerd verslag van in 'Wit enough shovels, Reagan, Bush and Nuclear War'. De Nederlandse vertaling is door Jan Metz en Kritak op de markt gebracht onder de titel *Het huidige gevaar. De opkomst van Reagan en het Comité on the present danger*.

In dit boek wordt aangetoond dat de Reagan-administratie van mening is dat een kernoorlog gevoerd *en gewonnen* kan worden. Men stapt dus duidelijk af van de afschrikingsdoktrine: zo lang er een nucleair evenwicht is tussen de twee grootmachten zal geen van beide het aandurven als eerste een atoomaanval te beginnen omdat de andere dan meteen terug slaat en er van beide niets meer overblijft. Tot onder Carter was dit de onderliggende gedachte die beide er toe noopte dat evenwicht ook te *bewaren*, vandaar de Salt-akkoorden. Maar nu beweren extreem-konservatieve die sleutelpolitici bezitten in de Reagan-administratie en Reagan zelf dat de Russen een nucleaire superioriteit bezitten en dat de VSA dus dringend aan herbewapening toe is. Nu is zelfs de CIA het niet eens met die vermeende superioriteit van de Russen. Het lobby-werk van havigroepverpanders als Team B (met vice-president Bush op kop) en het Comité on the present danger hebben CIA-rapporten geherinterpreteerd in fukkie van wat zij willen zien. Scheer laat in zijn boek tal van figuren uit de havigmiddelen en geïnformeerde defensiespecialisten aan het woord, en hieruit blijkt zonneklaar dat de eersten de gedegen kennis van de tweeden volkomen in de wind slaat, en uiteindelijk hun idee-fixe doordrukken. Er worden zelfs schattingen gemaakt van de overlevingskansen bij een kernoorlog en de tijd die nodig is om alles terug op te bouwen. T. K. Jones, plaatsvervangend onderminister van defensie stelt de volgende heilzame methode voor om er bij een uitgebroken nucleair conflict je hachje niet bij in te

schieten. "Graaf een gat, bedek dat met een paar deuren, en gooi er dan een laag modder over heen, het is de modder die het heij doet, als er genoeg schoppen voorhanden zijn, overleeft iedereen het." Je wacht dus enkele dagen tot de fall-out voorbij is en de heropbouw kan beginnen. Het is verbijsterend dat op topnivo op een dergelijke manier gedacht wordt. Het is een bewijs van de schandalig slechte geïnformeerdeheid van dergelijke beleidsmensen, die het nu voor het zeggen hebben, en van de krankzinnig gevaarlijke logica die ze er nu op nahouden.

Diezelfde Jones staakt zijn overtuiging door te verwijzen naar Hiroshima waar de mensen een maand na de ontplofing terug bezig waren met het opbouwen van hun huizen. Hij is er van overtuigd dat 90% van de bevolking een kernoorlog kan overleven en dat de VSA de ekonomie na twee tot vier jaar weer als voorheen kan doen draaien. Ook mensen als Eugen Rostow en Paul Nitze, die de ontwapeningsonderhandelingen in Genève leiden, denken er zo over.

Wat eens te meer bewijst dat dit een schijnmaneuver is om de publieke opinie zoet te houden, en dat het NAVO-dubbelbesluit een fukkie is. Het is gewoon onvoorstelbaar.

Of wordt er een heel subtiel spelletje gespeeld: rekent men erop dat de spanning zo hoog opgedreven kan worden dat de Sovjet-Unie wel moet inbinden en haar politieke systeem moet veranderen, wil de hele wereld er niet aangaan.

Eén van de gevaarlijkste aspecten van het nucleaire gebeuren en het gevaarlijke spelletje dat er mee gespeeld wordt is dat voorbijgegaan wordt aan de *werkelijkheid van een kernoorlog*. Scheer omschrijft dit zeer terecht als volgt: "Het probleem is dat ze gijzelaars zijn geworden van hun eigen retoriek, van hun dwangmatig-polemische benadering van gebeurtenissen, en van hun geobsedeerdheid voor de Russische dreiging". (p. 188)

De termen waarin gesproken wordt zijn uitgehold, in het luchtledige worden redeneringen en scenario's opgebouwd die geen enkele binding meer hebben met de werkelijkheid waarover gesproken wordt: *vernietiging*.

Robert Scheer, *Het huidige gevaar. De opkomst van Reagan en het Comité on the present danger*, Jan Metz, Kritak, Leuven, 1983, 192 blz. 385 fr.

Bruno Castelgandolfo

"Daarom zullen de Cruise Missiles en de Pershing-2 naar mijn mening West-Europa niet nog meer beveiligen..."

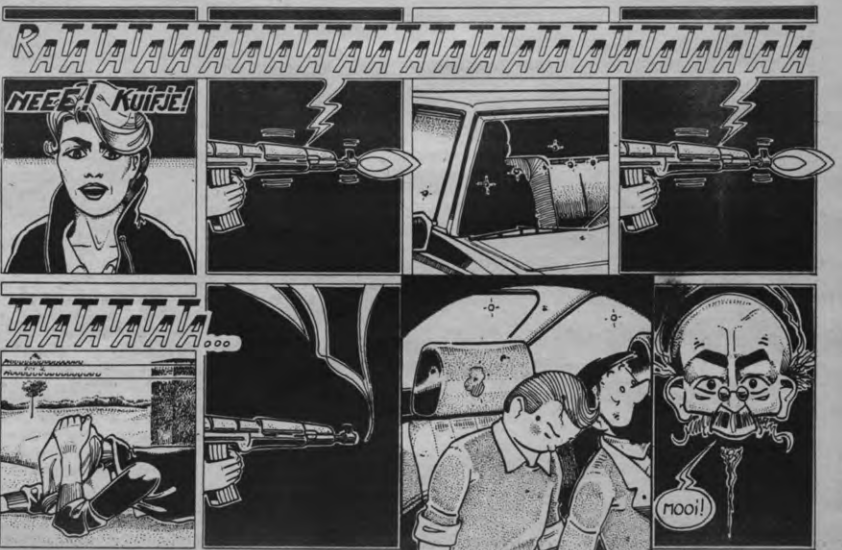
1. Wij hebben nu reeds de mogelijkheid de SU verschillende malen te vernietigen om, zo nodig, een aanval op ons te beantwoorden. De MX-raketten, de Trident 2, en de Pershing 2 bieden ons de mogelijkheden om praktisch zonder verwtigging de centrale strategische krachten van de SU aan te vallen.

2. De Sovjets zullen deze bedreiging serieus opvatten als een first-strike-

Times geraakt is. Daarin spreekt men over *kernstrijdkrachten* die de overhand krijgen en in deze oorlog voorwaarden kunnen afdwingen die gunstig zijn voor de VS. Enkele dagen later vertelden én Mr. Weinberger én president Reagan dat ze erkennen dat er in een kernoorlog geen overwinnaars bestaan. Goed, maar nog kort werd bekendgemaakt dat de nationale veiligheidsraad een strategie had aan-

ILSE of de absurde ondergang van een strip-bart ramakers

Wat voorafging: *Kuifje*, op bezoek bij Ilse, licht haar erover in dat sommige van haar belevenissen uit andere stripverhalen geput zijn. Wanneer hij wil vertrekken wordt hij beschoten op initiatief van Godefridus Snerit...

(wordt vervolgd)

Gistelincx: pas d'ouvriers sonores

Da's moeilijke muziek, waar jullie mee bezig zijn', liet Elias Gistelincx ons weten toen we hem de Stuc-voor-Stucknipsels over E Pericoloso Sporgersi hadden opgestuurd. Niets weerhield deze Vijftiger echter een afspraak te maken met onze redakteurs, op 'n vrijdagmorgen in het immense BRT-gebouw aan de Reyerslaan. Elias Gistelincx is in ruime kringen bekend als producer van BRT 1. Maar hij is ook komponist. In '69 won deze man zelfs de Italiaprijs met 'Ndesse ou blues'. Eind '77 laat hij plots niets meer van zich horen — tot '82, wanneer hij naar buiten komt met enkele werken die iets te maken hebben met nieuwe tonaliteit.

Gistelincx: Ik ben wel ergens bang om af te haken. Af te haken van de hedendaagse ontwikkelingen van de muziek. Ik wil dat niet. Ik wil horen wat er nu gebeurt.

Gistelincx bureau op de vierde verdieping blijkt ruim en comfortabel. Rond een tafeltje staan vier zetels waar je rustig in kan wegzinken. De kasette-reorder wordt aangezet en de komponist vertelt. Hoe hij op zijn 15de naar het conservatorium van Brussel klassieke trompet ging studeren en op 2n 17de het Nationaal Orkest verwoede. Ondertussen speelde hij om den brode in balorkesten in de Brusselse nachtclubs: "Caprice d'Eve", "Le bœuf sur le toit", "le Moulin Rouge": "We gingen naar huis als de anderen naar hun werk gingen". Langzaam kwam hij zo in contact met de populaire muziek. Eén jaar ging hij nog in het Parijse conservatorium trompet studeren. Dan keerde Gistelincx naar België terug, stortte zich in de lichte muziek, en reisde met 'n Big Band Europa af. "Dan ben ik begonnen zien wat jazz was — ik ben me gaan beschouwen als jazzmuzikant. Jazz is immers een manier van leven, een manier van zijn. Het swingt."

Veto: Wat is het verschil tussen klassieke- en een jazzmuzikant?

Gistelincx: Een klassiek muzikant produceert zijn partituur, hij is eigenlijk een ambtenaar, un ouvrier sonore. Een jazzmuzikant moet echter zelf creatief zijn. Hij moet ganse delen improviseren... Het verschil in sfeer, in mentaliteit heeft zich in komposities geuit. Gunther Schüller, een Amerikaans komponist heeft geprobeerd klassieke muziek en jazz te vermengen. Dat noemde men third stream, de derde richting. Ik heb die vermenging ook toegepast, o.a. in mijn stuk voor de Italiaprijs "Ndesse ou Blues". Dat was geschreven voor symfonieorkest, jazzorkest en jazztrio. De blazers van het symfonieorkest heb ik vervangen door jazzmuzikanten. Die jazzmensen geven een gans andere interpretatie, een veel heviger effect. Genoteerde improvisatie.

Gistelincx: Voor zover ik me kan herinneren heb ik altijd muziek willen schrijven. Ik denk dat iedereen creatief is, de ene wat meer dan de andere. De theorie van compositie komt erbij, als aanvulling. Maar de meeste mensen werken omgekeerd: eerst maak ik mijn studies af, dan zal ik wel creatief zijn'. Die creativiteit wordt helaas

inderdrukt, en dat brengt veel leed mee. De muziek die ik maak is eigenlijk vertrokken van Bartok. Mijn eerste kompositie was een trio voor klarinet, hobo en fagot, geïnspireerd op Bartok. Mijn werk is uitgegroeid tot genre Penderecki, maar met jazzinvloed. Ik schreef onaal, bitonaal, polytonaal. Dan is het weer logisch dat je in de atonaliteit terecht komt. Maar na een tijd lag die stijl me niet meer. Ik ben er mee moeten stoppen... Vijf jaar lang. Met "5 preluden voor piano" ben ik opnieuw begonnen. Die zijn opnieuw tonaal, lyrisch. Alhoewel, "Elegie voor Jan" is al zes jaar oud, en dat is ook al in die stijl geschreven. Dat stuk was voor een leerling van mij die verongelukt was.

Veto: Die terugkeer naar het lyrisme, is dat een invloed van Engelsen als Gavin Bryars en zo?

Gistelincx: "Elegie voor Jan" is toch al zes jaar oud...

Veto: Je gebruikt heel wat verworvenheden van de hedendaagse muziek in je werk: klusters, improvisaties... Maar je hebt nooit seriële technieken gebruikt.

Gistelincx: Nee. Dat komt waarschijnlijk door die invloed van jazz. Door die jazz kom je tot uitgeschreven improvisaties als komposities. Mij ligt dat seriële niet. Mij wringt al wat te streng in een keurslijf zit.

Veto: Veel mensen zeggen dat tonaliteit een vorm van konditionering veronderstelt.

Gistelincx: Enkel al het feit dat ik zelf beslis om weer "tonale" muziek te schrijven is toch al een reden om het geen konditionering te noemen.

Veto: U bent ook bekend om uw politiek engagement in uw muziek.

Gistelincx: Ja, kijk, ik heb mei '68 meegemaakt. En zo iemand als Che Guevarra, daar heb ik een enorm respect voor. Dat is misschien romantisch van mij, maar sojt.

□ □ □

'Ik kom van arbeiders, ik weet hoe ze leven en ik weet dat ze het nog steeds moeilijk hebben', gaat Elias Gistelincx verder. 'Ik weet ook dat die mensen die geld hebben, alles mogen en kunnen, en de mensen die geen geld hebben, niets'. Zijn vader was fabrieksarbeider. Die man werkte twaalf uur per dag en voedde zeven kinderen op 'zonder kindergeld of vakantie'. Gistelincx leeft nu als BRT-producer een beetje het leven dat hij altijd afgezworen heeft, en zit d'r wat verveeld mee: 'Ik heb er hard voor moeten werken, maar dat is geen ekskuus'. Er zijn mensen genoeg die er hard voor gewerkt hebben en die 'er' nooit gekomen zijn.

Gistelincx hekelt de lamlendigheid die zich manifesteert als de staat lonen en pensioenen moet uitkeren, hekelt de situatie in de Verenigde Staten en de toestand in het Oostblok. Logischerwijze heeft hij zijn engagement in muziek vertaald: Per Che, een hulde aan Che Guevarra; Treurmuziek voor Pth IV, voor Allende; Ad majorem Limburgias Foduntium Gloriam — voor de mijnwerkers uit Zwartberg... Maar hier nippen enkele schoentjes.

□ □ □

Gistelincx: Je kan inderdaad die politiek niet rechtstreeks in muziek omzetten, enkel in de titels. En die mijnwerkers zullen die muziek nooit mooi gevonden hebben.

Veto: Enerzijds ben je bezig met lichte muziek voor de man in de straat, en anderzijds maak je zelf hedendaagse klassieke muziek, voor een selekt publiek.

Gistelincx: Ik vraag me soms af voor wie ik eigenlijk schrijf. Er zijn wel mensen die zeggen: 'schrijf maar, en als het volk je niet verstaat, moet het dat maar weten'. Maar die redenering is te eenvoudig. Langs de andere kant mag je in je muziek niet zomaar een stap achteruit zetten kwa inhoud of kwaliteit. Dan kom je in de kommercie terecht. Je mag de mensen niet "naar beneden" trekken. Dat dilemma is één van de redenen waarom ik gestopt ben in die "moeilijke" richting en zes jaar later opnieuw begonnen ben, meer lyrisch, met een melodie. De mensen hebben immers graag iets dat ze kunnen herkennen. Maar ik wil in geen geval "platte" muziek gaan maken. Het publiek moet ook een inspanning doen: het moet muziek leren appreciëren. En dat is mogelijk. Toen ik voor het eerst Coltrane in zijn periode van Free Jazz hoorde, dacht ik: 'ja, dat kan niet meer'. Als ik dat een paar keer gehoord had, vond ik het echt mooi. Je ziet, je moet tijd en moeite over hebben voor muziek.

Ik ben wel ergens bang om af te haken. Af te haken van de hedendaagse ontwikkeling van de muziek. Ik wil dat niet. Ik wil horen wat er nu gebeurt.

Veto: Denk je niet dat werken met de lichte sektor artistiek gevaarlijk is? Zie je achter de populaire muziek niet de kommercie, de platenfirma's die het muzikale denken van het publiek manipuleren?

Gistelincx: Maar alles draait rond de kommercie. Ook de klassieke muziek. Men brengt Mahler opnieuw op plaat uit, niet om de mensen een plezier te

(vervolg op p. 8)

HET PAARD, DE KAR EN WIJ.

Je hebt ze natuurlijk al gezien, de oude Stella-bierkar getrokken door twee forse Brabanders, op hun toernee langs de Leuvense cafés. Het is niet zozeer het inspelen op een zekere retro-mode. Het is wél het aanknopen met een bestaande traditie, en de nadrukkelijke aanwezigheid van een Leuvense brouwer in zijn stad.

Sedert 1366 immers heeft onze Brouwerij een liefdesverhouding met Leuven en zijn inwoners, Leuvenaars en studenten. Een relatie die misschien niet altijd op de voorgrond kwam - je zegt toch ook niet elke dag tegen je lief dat je haar graag ziet - maar die er niet minder op geworden is.

Maar kom ons zelf eens bezoeken. Dagelijks worden er brouwerijbezoeken georganiseerd.

Je kan individueel aansluiten bij een groep of - beter - met je club of faculteitskring een groepsbezoek organiseren. Zo zie je zelf hoe een Stella gebrouwd wordt en je kan meteen het resultaat proeven.

Stella
Artois

Geïnteresseerd? Bel ons vooraf even op nr. 016/24 71 11 en vraag Johnny Stevens.

ADVERTENTIE

De knuppel in het hanehok

Er roert wat op het emancipatiefront. Nadat de strijd van de vrouwelijke feministen zichtbaar een beetje aan slagkracht verloren heeft, zijn nu de broertjes op de proppen gekomen. Ze hebben de mannenbeweging gesticht en noemen zich 'masculisten'. Het is nog een zeer prille beweging met een heleboel kinderziekten. Het is niet de bedoeling om een "tegenstander" voor de feministen te zijn, maar eerder een "tegenhanger".

Immers, echte bevrijding moet bij jezelf beginnen: "het persoonlijke is politiek" noemen de feministen dat. Men gaat niet uit van één of andere abstracte ideologie, maar van eigen, concrete ervaringen. En hoe kan de onderdrukkende mannenwereld ooit veranderen als slechts de helft van de bevolking zichzelf wil emanciperen en de andere helft maar blijft hangen in de verstarde "rollenpatronen"?

Maar het wordt de mannen niet in dank afgenomen dat ze 'aan zichzelf willen werken', dat ze iets aan hun gevoelens willen doen, die tot dan toe verstopt en verdrongen bleven, moesten blijven. Men spreekt van gefrustreerde huilebalken die bij mekaar troost gaan zoeken omdat ze hun vrouwen of vriendinnen kwijtgeraakt zijn aan de vrouwenbeweging. Van mislukte flickers die hun eigen homoseksualiteit niet onder ogen willen zien. Met andere woorden: aan die zachte, gevoelige mannen zal wel een steekje loszitten. Zachte eieren, ja. Knuffelende koekjesmonsters.

Vanwaar komt die kritiek? "Dat zijn mannen die heel erg bang zijn voor hun eigen gevoelens, omdat die hun zelfgenoegzame machtspositie wel 'ns zouden kunnen ondermijnen, en die alleen maar heel zwaar rationeel kunnen bomen over de grote problemen die onze aardbol teisteren", antwoorden de 'bevrijde' mannen.

Werken aan jezelf

Zoals ook de vrouwen doen, komen de aan zichzelf werkende mannen samen in praatgroepen om het samen te hebben over de verdrukkende rollenpatronen. Over hoe ze allen aan zelfonderdrukking doen door zichzelf allerlei belangrijke ervaringen te ontzeggen, omdat die tot het vrouwen-domein zouden behoren. In een stap verder doen ze zelfs aan radicale therapie: hier gaat het niet zozeer om bewustwording, maar om verandering. Verandering van jezelf en in een verdere fase ook van je omgeving. Immers, het mannentijdschrift 'Mantentaal' bloklettert: "Een man is een gekooide eekhoorn op zijn looprad,

Hugo de Garis: one-man-show in Emancipatieland.

waarvan de spaken worden gevormd door prestatie, concurrentie, consumptie, techniek en bureaucratie."

Een zware definitie, waaruit dan toch blijkt dat het door vele vrouwen benijde mannenleven toch ook niet zo leuk is. Mannen worden dan wel niet verkracht of mishandeld (alhoewel, dit laatste misschien wel, maar welke "rechtgeerde man" zou dat ooit toegeven?), maar zo leuk lijkt dat mannenleven toch wel weer niet. Niet dat dit onmiddellijk de fout van vrouwen zou wezen. Verre van.

Maar mannen moeten in leger- of burgerdienst, moeten 5 jaar langer werken, moeten steeds initiatieven nemen ten opzichte van vrouwen met het risico afgewezen te worden. Ondanks hun "fysisch overwicht" zijn ze genetisch gezien het zwakste geslacht en daaronder leven ze 5 jaar minder lang dan vrouwen. Gezien hun stressverwekkende prestatiearbeid komt daar nog eens 5 jaar bovenop, zodat tenslotte vrouwen gemiddeld 10 jaar langer leven.

En de klachtenlijst gaat nog verder: mannen worden afgehouden van de opvoeding van hun kinderen. Bij echtscheiding is het meestal automatisch de vrouw die het hoedrecht krijgt over de kinderen; de man kan zich blauw betalen aan alimentatie voor haar, de vrouw dus, en bovendien wordt hem het (wettelijke) bezoekrecht dan nog dikwijls ontzegd.

BGMK en de Garis

BGMK (Belangenverdediging van Gescheiden Mannen en hun Minderjarige Kinderen) probeert onder de bezielende

leiding van Hugo Van Mierlo iets te doen aan de echtscheidingsproblematiek. Een beetje onder het inspirerende voorbeeld van *Kramer versus Kramer* — die soms wel eens de eerste mannenfilm genoemd wordt.

Naast praatgroepen en echtscheidingsproblematiek is er ook nog een meer "politieke" vleugel. Hier treffen we ene Hugo de Garis aan en die heeft vooral last van hogergenoemde kinderziekten. Een verhuisde Australiër, die veel deining veroorzaakt, showelementen niet schuwt en soms rondloopt in een suiker-spinroze rok en slobberkousen.

Reeds berucht geworden zijn zijn ideeën over 'flexi-jobs' en 'fluffies'. Het eerste zijn jobs waarbij je zelf kan kiezen hoeveel uren en welke uren je zou willen werken. Het tweede is een definitie van traditionele huisvrouwen, die hun man als "sukses-objekt", een prestatiebeest, zien en die zichzelf proberen te verkopen aan de meest biedende. Ze zouden hun seksualiteit schaars houden om van hun mannen allerlei dingen te bekomen.

Wat de russen ervan denken

Tot dan toe waren de feministen nogal tevreden over het feit dat hun broertjes zelf iets positiefs ondernamen en niet langer aan het handje van grote zu-doerhen emancipatieland liepen (of struikelden?). Maar wat die Hugo de Garis nu komt vertellen, loopt voor hen wel enigszins de spuitaten uit. Marijke Van Hemeldonck stelt het als volgt: "Alles wat we zichtbaar van de masku-

liten kunnen krijgen, zijn onbestaande flexi-jobs en hartaanvallen". Immers, de Garis ziet zichtbaar de crisis over het hoofd en ook het feit dat er niet eens voldoende gewone jobs zijn; vooral niet voor vrouwen, om dus van flexi-jobs nog maar te zwijgen...

Vrouwen worden terug naar de pappot aan de haard gemanoevreerd of in onvolwaardige duobanen in parttime-jobs getopt. Martens en Eyskens zullen de idee van flexi-jobs dus wel heel leuk vinden, stellen de feministen, zoals ze ook het Palasthyplan willen misbruiken om de arbeidswetgeving te kraken.

En de Garis wil wel de arbeidsstress en de prestatiedrang herverdelen tussen mannen en vrouwen, maar zwijgt in alle talen over vermenselijking van de arbeid en werktijdverkorting. Anderzijds, wat Hugo vertelt over de 'fluffies', ruikt heel sterk naar ongenueanceerde vrouwenhaat. Immers, de analyse van vrouwen die een "suksesobjekt" zoeken, wordt sterk verdraaid. Hoe komt het dat vrouwen zo'n kostwinner zeer sterk aan zich willen binden, hoe kunnen ze ook anders? En als ze hun seksualiteit schaars houden, zou dat dan niet eerder zijn omdat ze zelf geen enkel ergen van deze afgedwongen vrijpartijen, die sterk op verkrachten lijken?

De feministen kunnen dus voor een groot deel achter de mannenbeweging staan in zoverre deze een gelijkberechtiging van mannen en vrouwen met zich mee brengen. De mannen willen zich bijvoorbeeld wel leuk onledig houden met het emotioneel bezig zijn met hun kinderen, maar willen ze ook de

luiers uitwassen? Als mannen niet het belang inzien van volwaardige arbeid voor iedereen en van een serieuze algemene werktijdverkorting, dan kunnen ze de rest van de emancipatie ook wel vergeten.

Eén mannetje maakt nog de lente niet

Ook de maskulisten zijn het evenwel niet eens met Hugo de Garis. Hem wordt verweten dat hij de indruk wil wekken uit naam van de hele mannenbeweging te spreken en niet te willen toegeven dat hij enkel zijn eigen standpunt verkondigt. Overigens, min of meer representatieve figuren, "zegsmannen", vind je binnen de mannenbeweging (nog) niet, in tegenstelling tot de feministen. En de vraag is of de mannen het moeten proberen met iets ludiek-agressiefs in de zin van de Dolle Mina's, waaruit het allemaal tenslotte gegroeid is. Van Mierlo sprak van Dolle Jefkes, maar of zoiets nog kan in de donkere krisistijden van 1983?

Iedereen heeft zijn huisje maar wel kletsen op de stoep

Er zijn ook wat problemen rond de rol van homo's in de Mannenbeweging. Gezien hun speciale positie als onderduiker minderheid, zouden ze als voortrekkers een soort speerfunctie kunnen hebben binnen de mannenbeweging. Toch roert er reeds een en ander aan het mannenfront, ook in

(vervolg op p. 8)

Ja... den blok, examens... maar dan : VAKANTIE !!!

ZOMERSE KANOTREKTOCHTEN met VRIJ-BUITEN

Juni tot september : Zuid-Frankrijk
Zon, helder water, zwemmen,
pastische op een terrasje,
kampvuurgastronomie,
paradijselijke siesta's en ...
sportief peddelen, zeven dagen lang !

Drôme
Ardèche
Allier
Tarn
Grande L'Eyre
Marais Poitevin

Vrij-Buiten - Radioweg 10 - 3008 Veltem - 016/48 84 16

Programma eveneens verkrijgbaar in

Restaurant LUKEMIEKE - Vlamingenstraat 55 - 3000 Leuven

ADVERTENTIE

DE
WERK GROEP
VOEDING

ALMAMENU'S VAN MAANDAG 9 TOT EN MET VRIJDAG 13 MEI

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
Ma. 9/5	romige kampernoeliënsoep broodworst schorseneren in room aardappelen yoghourt en fruit	romige kampernoeliënsoep loempia gold zuurzoete saus met garnituur rijst yoghourt en fruit	vispudding met rauwkost en rijst	soep van de dag varkenslapje jardinière aardappelen yoghourt
Di. 10/5	braziliaanse soep visfilet normandische saus zilvervliesrijst fruit	braziliaanse soep hamburger rauwkost krokettes yoghourt	gegratineerde gierst met groenten	soep van de dag PIZZA yoghourt en fruit
Wo. 11/5	tomatensoep (*s avonds) rundergoulash, witte bonen aardappelen fruit	tomatensoep varkenspiëring lyonaise wortelpuree fruit	polenta met groenten en rijst	soep van de dag (wienerschnitzel rauwkost aardappelen yoghourt
Do. 12/5	paysannesoepp wienerschnitzel gepigmenteerde erwten zilvervliesrijst yoghourt met fruit	groententaart met rijst	GESLOTEN	GESLOTEN
Vrij. 13/5	carmensoep biefstuk snijbonen aardappelen yoghourt	carmensoep kalfsbrood met abrikozen aardappelen yoghourt met fruit	koude rijst met groenten	soep van de dag gegratineerde macaroni belle-lutèce yoghourt met fruit

WERK GROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AA - Tel. ALMA 229911

kreten & gefluister...

Om met de ham-(-mèt-er), pag. 2) vraag aan te vangen. • Verdwijnt Kreten en Gefluister in Veto's jaargang 10? • Retorische vraag, want zelfs Reagan is er niet in geslaagd twee jaar lang echte furor te maken. • Bovendien. • Heel wat informanten hebben het plotseling verschrikkelijk druk als ik in de buurt ben. • En dat sinds hún naam in deze rubriek verscheen. ■ ■ ■

Er zijn mensen die roddels verzamelen. • Er zijn er ook die vrije radio's afschuimen. • Vraag is waarmee je het het verst schopt. • Hans Van den Broeck, in deze rubriek ooit een stukje lucht te Leuven genoemd, wegens *Sinjal-medewerker*, is weer in de ether. • Nu als betaald VRL-medewerker. • Zei ons bomma niet altijd, de wereld is klein? • VRL... • Vrije Radio Lucht? • ■ ■ ■

De bedrijven zijn weer zwanger. • Van de sociale vertekeningen. • Het Algemeen Christelijk Vakverbond gaat uit met een tamelijk agressieve slogan. • Ik doe mijn werk

Laat mij gerust. • In Gent, op Flanders' Technology, lachen DIRV-konfraters Gøens & Co. in hun vuistje. • ■ ■ ■

Al dat gedoe over de destabilisatie van Panama tot Mexico! • Da's toch Reagan's eigen fout? • In El Salvador, Honduras, Guatemala en de laatste tijd zelfs in Nicaragua stikt het toch van de Amerikaanse gastarbeiders? • ■ ■ ■

Freddy Vreven, minister van landverdediging, heeft het warm water uitgevonden. • Hij beslist om Leon François tijdelijk te schorsen, wel met gedeeltelijk weddebehoud. • Maar de rijkswachtkommandant zal bij de ordehandhavers blijven. • Zo is de toevoo van verdovende middelen voor de milicien kon(s)tant verzekerd, nu de diensttijd overal op 10 maanden wordt gebracht... • ■ ■ ■

Ten slotte... • Sprak de feministe tot de maskulist. • The survival of the fittest, alright. But how about the fitness of the survivor? • WIV

